

Op vakantie in Bergen aan Zee heeft de man van Anouk eindelijk weer tijd voor zijn gezin.
Maar tijdens de surpriseparty voor zijn veertigste verjaardag slaat het noodlot toe...

LINDA VAN RIJN

ZEEZICHT

LITERAIRE THRILLER

Linda van Rijn

ZEEZICHT

Literaire thriller

HOOFDSTUK 1

‘Hoe groot dan?’ Timo van der Loo hield zijn hoofd schuin en keek zijn moeder aan.

‘Heel groot’, antwoordde Anouk van der Loo terwijl ze drie zomerjurkjes uit haar kast haalde en in haar koffer legde. Daarna pakte ze een vierde jurkje van de hanger en stopte dat er ook bij.

‘Ja, maar hoe groot? Eén kilometer?’

‘Dat hangt ervan af of het eb of vloed is.’ Anouk ontweek de vraag, omdat ze het antwoord niet zo precies wist. ‘Als het eb is, moet je in elk geval een heel stuk lopen voordat je bij de zee bent.’

‘Zijn er ook golven?’

‘Ja, heel veel. Veel meer dan in Spanje.’

‘Cool.’ Timo keek haar aan. ‘Waarom gaan we eigenlijk niet naar Spanje?’

‘Dat hebben papa en mama toch uitgelegd? Omdat het een heel stuk rijden is en omdat het in Nederland net zo leuk is. Of eigenlijk: leuker. Want in Spanje zitten we best wel afgelegen en daar is voor jullie niet zoveel te doen.’

‘Hm’, antwoordde Timo, terwijl zijn gezicht verried dat hij nadacht.

Anouk was eigenlijk wel verbaasd dat hij niet had gevraagd waarom ze dan geen ander huis in Spanje huurden, maar blijkbaar was zo’n logische vraag nog niet in het hoofd van haar zevenjarige zoon opgekomen.

Timo ging rechtop in het tweepersoonsbed van zijn ouders zitten en keek toe terwijl Anouk bezig was haar koffer in te pakken.

‘Noah gaat wel naar Spanje’, zei hij.

‘Dat is leuk voor hem.’

‘Met het vliegtuig. Waarom gaan wij niet met het vliegtuig?’

‘Omdat we naar Bergen aan Zee gaan, schat. Dat is maar twee uur rijden en bovendien is er geen vliegveld.’

‘Maar waarom gaan we niet met het vliegtuig naar Spanje?’

‘In Bergen aan Zee is het veel leuker. En het strand is veel groter. Papa heeft een vlieger voor je gekocht.’

‘Echt?’

‘Ja, een grote. Als het waait, gaat hij heel hoog in de lucht.’

‘Wauw.’

‘En je kunt op het strand heel goed voetballen. Ruimte genoeg.’

‘Mag ik dan al mijn voetballen meenemen?’

‘Nou, eentje lijkt me wel genoeg.’

‘Mam...’ Timo keek haar een beetje vermoeid aan. ‘Ik moet er zeker vier mee. Nee, vijf, want die ene van de Champions League...’

‘Schat...’ onderbrak Anouk haar zoon, voordat hij zou uitweiden over negen verschillende ballen die hij had en die volgens hem allemaal net even anders waren. Dat wilde Anouk best geloven, maar ze geloofde toch niet dat hij in drie weken vakantie met al die ballen zou moeten trainen, zoals hij het noemde.

Timo nam zijn voetbalcarrière zeer serieus. Ook al was het seizoen al een paar weken voorbij en begonnen de trainingen pas eind augustus weer, er ging geen dag voorbij dat hij niet naar buiten ging om minstens een uur lang aan zijn techniek te werken. De oefeningen die de coach had meegegeven voor in de vakantie, werkte hij een voor een en met de grootste concentratie af. Anouk bewonderde zijn discipline, maar helaas kon ze zelfs met haar ongeofende voetbaloog zien wat Timo’s trainer bedoelde als die zei dat haar zoon niet echt een natuurtalent was. Ze vreesde dan ook dat Timo’s grote droom – profvoetballer worden bij Ajax – altijd een droom zou blijven. Maar dat zei ze natuurlijk niet tegen hem.

‘In de schuur staat een krat waar je speelgoed in mag leggen dat je wilt meenemen. Vol is vol.’

‘Maar mijn fiets moet er ook in.’

‘Je fiets telt niet, die nemen we apart mee.’

‘Telt mijn Nerf wel?’

‘Ja, die wel.’

‘Maar die past niet, want...’

‘Timo...’ Anouk keek haar zoon vermoed aan. ‘Ga nou eerst maar eens proberen wat er allemaal wel en niet in past, dan kijken we daarna wel verder.’

‘Oké.’ Haar zoon ging staan en liep over het bed naar de rand, waarbij hij een stapel shirts omvergooide. Met een bons landde hij op de grond, viel voorover en krabbelde weer overeind. Anouk zag het met lede ogen aan. Ze had inmiddels afgeleerd iets van Timo’s nogal ongeremde gedrag te zeggen. Hij had nou eenmaal een hoop energie en zag niet snel ergens gevaar. Een echte jongen, zei haar moeder altijd.

Toen Timo naar beneden was verdwenen, richtte ze haar aandacht weer op haar kledingkast. Een beetje wanhopig keek ze naar haar koffer, die al voor twee derde was gevuld en dan was ze nog niet eens aan de T-shirts en schoenen begonnen. Het was gewoon veel moeilijker om een koffer te pakken voor drie weken Nederland dan voor vijf weken Spanje. Daar wist ze zeker dat ze genoeg had aan mouwloze shirts en jurkjes. Voor de zekerheid nam ze altijd één vest mee, maar in de zeven jaar dat ze hun zomervakantie onder de Spaanse zon hadden doorgebracht, had ze het niet meer dan drie keer nodig gehad. En dan ook alleen nog maar ’s avonds. Nederland was echter een stuk minder zonzeker, al zag de voorspelling voor de komende week er goed uit. Maar je wist het nooit, het kon ineens omslaan.

Met een zucht keek Anouk via de openstaande balkon deur naar buiten. Timo liep over het gazon naar de schuur achter in de tuin, waar ze het buitenspeelgoed bewaarden. Ze wist nu al dat hij zijn krat helemaal zou vullen en er

dan nog een berg speelgoed naast zou leggen, die volgens hem ook echt mee moest. Ze zou haar poot stijf moeten houden, want al hadden ze een flinke stationwagen, de ruimte was niet onbeperkt. En als Timo al zijn speelgoed mee mocht nemen, wilde zijn zusje dat natuurlijk ook. Lena had zo mogelijk nog meer speelgoed dan haar broer en wilde vast niet alleen een hele berg emmers en schepjes voor het strand meenemen, maar ook haar complete barbie-verzameling. Die was zo groot dat als ze al haar barbie-spullen op de vloer van haar slaapkamer uitspreidde, de hele vloer niet meer te zien was. Anouk moest toegeven dat zijzelf daar medeschuldig aan was. Als kind was ze al gek geweest op barbies en toen ze met twintig weken zwangerschap had gehoord dat ze een dochter kreeg, had ze naast een schattig roze babypakje ook meteen Lena's eerste barbie aangeschaft. Stiekem genoot Anouk er nog steeds van om samen met haar dochter met de poppen te spelen. Het zou fijn zijn om daar op vakantie ook weer eens echt tijd voor te hebben. De afgelopen periode was het zo druk geweest dat Anouk de kinderen vaker dan ze wilde bij de oppas, vriendjes of opa en oma had moeten onderbrengen. Gelukkig stonden zowel haar ouders als haar schoonouders vaak klaar om de kinderen op te vangen, maar ergens voelde Anouk zich toch bezwaard. Vooral naar haar ouders toe, omdat zij de jongsten niet meer waren en de zorg voor twee kleine kinderen best belastend voor hen was. Weliswaar was Timo zeven en Lena vier en konden ze meer zelf dan toen ze peuters waren, maar als ze bij opa en oma waren was van hun vermogen om zichzelf te vermaken ineens niks meer over. Dan vroegen ze de

hele dag aandacht en wilden ze uitsluitend samen met hun grootouders spelen.

Maar Anouk voelde zich niet alleen schuldig richting de opa's en oma's. Ook richting haar kinderen had ze de afgelopen tijd vaak het gevoel gehad dat ze tekortschoot. Ze merkte vooral aan Lena dat ze er zelf echt te weinig was geweest. Lena was een moederskindje. Als Anouk thuis was, hing ze erg aan haar en ze had Anouk meer dan eens verteld dat ze haar miste. Vaak was dat 's avonds, als Lena in bed lag en Anouk gewoontegetrouw even naast haar kroop om de dag door te spreken. Normaal ging het dan over school of barbies, maar de laatste maanden had Lena bijna elke dag gezegd dat ze zo graag wilde dat Anouk meer thuis was. Elke keer had Anouk haar beloofd dat het binnenkort echt anders zou worden, maar die belofte had ze vooralsnog niet waar kunnen maken. Dat kon ze Lena echter niet uitleggen. Wat moest een meisje van vier met de mededeling dat het niet zo goed ging met papa's bedrijf en dat mama daarom regelmatig moest bijspringen?

Een geluid in de tuin haalde haar uit haar gedachten. Door de openstaande deur van het balkon kwam gejuich naar binnen. Anouk keek naar het gazon. Timo, die blijkbaar al klaar was met het uitzoeken van zijn speelgoed, had drie ballen mee naar buiten genomen en oefende nu in het schieten op doel, waarbij hij de bal niet op de grond legde maar uit de lucht probeerde te schieten. Zijn eerste poging was raak en hij juichte alsof hij de Champions League had gewonnen. Geamuseerd keek Anouk toe hoe hij het opnieuw probeerde, maar de zes pogingen daarna

mislukten jammerlijk. Hij kreeg het zelfs voor elkaar de bal achteruit te schieten. Misschien kon Jan op vakantie wat meer met hem voetballen. Niet alleen om te oefenen, maar ook omdat Anouk wist hoe leuk Timo het vond om met zijn vader te spelen. Wat dat betreft was ook hij in de afgelopen maanden best wel wat tekortgekomen.

Ze haalde diep adem en draaide zich een beetje moedeloos weer om naar haar kledingkast. Ze was dol op vakantie, maar de voorbereidingen sloeg ze het liefst over. En dan moest ze straks waarschijnlijk ook nog de koffer van Jan inpakken. Hij had beloofd het zelf te doen, maar daar zou vast niet veel van terechtkomen. Jan was in geen weken voor acht uur 's avonds thuis geweest en dat zou vandaag niet anders zijn. Hij was eigenaar van vier grote meubelzaken. De onderneming, die weinig fantasievol Van der Loo Woninginrichting heette, was door zijn vader opgericht. Het was begonnen met één winkel in het centrum van Nijmegen en geleidelijk aan waren daar drie vestigingen bij gekomen, verspreid over de omgeving. Van der Loo Woninginrichting stond voor kwaliteit en exclusiviteit en richtte zich derhalve op het hogere segment. Daar was blijkbaar veel behoefte aan geweest, want de meubelzaken waren alle vier vanaf het begin een succes geweest. Sommige klanten kwamen al dertig jaar in de zaak. Tien jaar geleden had Hans van der Loo, Jans vader, zich teruggetrokken ten gunste van zijn zoon, die vanaf dat moment de dagelijkse leiding had gekregen. Het bedrijf kende voor hem toen allang geen geheimen meer, want Jan was zo'n beetje opgegroeid in de winkels. Hij mocht graag vertellen hoe hij als vierjarige meehielp met

het uitpakken van de bestellingen en hoe hij regelmatig in slaap viel op een van de bedden of banken in de winkel. Toen Anouk hem vijftien jaar geleden had leren kennen, had ze meteen geweten dat ze niet alleen voor Jan koos, maar ook voor de onderneming. Dat had ze prima gevonden, zolang ze er zelf maar niet hoefde te werken. Daar was ze vanaf het begin stellig in geweest. Ze had het gevoel dat hun wereld dan heel klein zou worden, dat ze 's avonds bij het eten niks meer te bespreken zouden hebben omdat ze de hele dag samen waren en dezelfde dingen meemaakten. Of dat ze alleen nog maar over de zaak konden praten en het moeilijk zou zijn om werk en privé te scheiden. Bovendien moest ze eerlijk toegeven dat ze het nooit had zien zitten om met Jan samen te werken. Hij had een nogal directe manier van leidinggeven die haar niet echt aanstond. Volgens Jan was het nodig om zijn personeel kort te houden omdat de werknemers anders de kantjes eraf liepen, maar Anouk hield niet van zijn strenge en soms ronduit dwingende manier van doen. Ze wist in elk geval zeker dat zij haar mond niet zou kunnen houden als Jan haar een keer op die manier zou behandelen en dat zou zowel hun werkrelatie als hun huwelijk niet ten goede komen. Dus had ze altijd zelf een baan gehad, los van de zaak. Inmiddels werkte ze alweer vier jaar als jurist bij een klein verzekeringskantoor. Zo deed ze ook nog iets met haar rechtenstudie.

Jarenlang was het eigenlijk niet eens echt nodig geweest dat ze werkte. Jan verdiende genoeg met de zaak. Meer dan genoeg zelfs. Acht jaar geleden, niet lang voor de geboorte van Timo, waren ze van hun starterswoning

verhuisd naar het mooie, vrijstaande huis waar ze nog steeds woonden. Het huis was op dat moment duur geweest, maar de hypotheek was op te brengen en ze hadden het ook gekocht met het idee dat het hun de jaren daarna voor de wind zou gaan. Dat was ook gebeurd. Er was financiële ruimte gekomen, ze konden allebei een mooie auto rijden, elke week wel een keer uit eten gaan en meerdere keren per jaar op vakantie gaan. Anouk moest toegeven dat ze dat in het begin een luxe had gevonden, maar al snel was ze het als normaal gaan beschouwen. Het geld stroomde binnen en ze wisten er wel raad mee. Natuurlijk hadden ze wat gespaard, maar ze hadden er vooral ook van genoten.

En toen was ineens de economische crisis gekomen. Eerst leek die aan de zaak van Jan voorbij te gaan. De klanten bleven komen en Jan was net in die tijd begonnen met verkoop via internet, wat in het begin een goedlopende handel was geweest. Toegegeven, Jan had veel moeten investeren in de site en het systeem achter de webshop. Het had allemaal goedkoper gekund, maar Jan was het type ondernemer dat geloofde dat goedkoop uiteindelijk duurkoop was. Dus had hij een externe IT'er ingehuurd die de site helemaal had geüpdatet, een webshop-systeem had geïntegreerd en bovendien veel informatie had gegeven over online koopgedrag. Zo had hij Jan laten zien hoe hij op een slimme manier de klanten tot meer aankopen kon verleiden. Anouk had destijds gehoord wat de IT'er in totaal had gekost. Het had haar nogal veel geleden, maar volgens Jan was het de investering meer dan waard. Hij meende met zijn vaste klantenkring in de winkels en

zijn nieuw aangeboorde online markt de crisis te slim af te zijn.

Maar dat rooskleurige scenario was helaas geen waarheid geworden. Het eerste jaar mocht er van de crisis dan weinig te merken zijn geweest, naarmate de economische malaise langer duurde, waren hoe langer hoe meer klanten afgehaakt. Vaak met pijn in het hart, maar veel klanten waren zelf ondernemers en zij moesten noodgedwongen op de kleintjes gaan letten. Ze stelden de aankoop van nieuwe meubels nog even uit, lieten oude meubels opknappen of zochten hun heil in goedkopere winkels. De bestellingen via internet waren blijven komen, maar de piek uit het begin was allengs afgezwakt tot een weliswaar stabiel maar toch relatief laag niveau. Vaak kochten mensen geen meubels maar accessoires, waar weinig marge op zat.

In het begin had Jan gedacht dat het om een tijdelijke dip ging, die hij kon opvangen met de reserves van het bedrijf. Maar toen eerst de maanden en daarna de jaren vorderden, was gebleken dat de dip blijvend was en dat er maatregelen nodig waren. Tijdelijke contracten van medewerkers werden niet meer verlengd en Jan had zelfs zijn persoonlijk assistente moeten ontslaan. Het werk moest echter wel worden gedaan en noodgedwongen had Anouk die rol zo goed en zo kwaad als het ging op zich genomen. Dat betekende dat ze vijf dagen werk moest proppen in de twee dagen die ze overhield naast haar eigen baan. Natuurlijk was dat veel te weinig tijd, waardoor ze al wekenlang in de weekenden werkte. Eigenlijk merkte ze nu pas, met de vakantie in het vooruitzicht, hoe

moe ze was. De drie weken Bergen aan Zee kwamen precies op het juiste moment.

Ze schrok op uit haar gedachten toen haar telefoon ging. Vanonder de kleding op het bed klonk het vrolijke pingelmuziekje dat ze als beltoon had ingesteld. Ze moest even zoeken en net voordat de telefoon op de voicemail overging, trok ze hem onder een stapeltje ondergoed vandaan.

‘Hai, schat’, zei ze, toen ze zag dat Jan belde.

‘Ja, hai.’ Hij klonk gehaast. ‘Heb je die facturen nog doorgestuurd?’

Anouk kneep haar ogen samen. ‘Welke facturen?’

‘Waarover ik je heb gemaïld.’

‘Ik heb niet naar mijn mail gekeken, want ik ben...’

‘Kun je dat even doen? Ik heb ze nodig.’ Ze hoorde irritatie in zijn stem, wat bij haarzelf ook meteen ergernis aanwakkerde. Alsof ze niks te doen had, met al die koffers die ze nog moest inpakken.

‘Jan, ik ben druk met...’

‘Dit is belangrijk’, onderbrak hij haar. ‘Ik moet dit afronden voor we weggaan, anders moet ik op vakantie meteen aan het werk. Dat wil je toch niet?’

‘Oké.’ Het lukte Anouk niet om niet hoorbaar te zuchten. ‘Ik ga wel even kijken.’

‘Stuur je ze zo door? Ik zit erop te wachten.’ Hij zei gedag en daarna werd de verbinding verbroken. Anouk mompelde een verwensing aan zijn adres en gooide haar telefoon terug op het bed. Haar oorspronkelijke inschatting dat het niet goed was voor hun relatie als Jan en zij samen in de zaak werkten, was de juiste geweest. Als baas

was hij precies zoals net aan de telefoon: zakelijk, dwingend en weinig invoelend. Ze was weleens verbaasd over de twee Jannen die ze te zien kreeg. Haar leuke, betrokken echtgenoot leek in niets op de manager die hij in zijn werk was. Zoveel geduld als hij thuis had, met haar, met de kinderen, de lieve dingen die hij verzon, zijn gevoelige kant die hij – anders dan veel andere mannen – niet verborg, daarvan was niks te merken als je hem als ondernemer meemaakte. Anouk begreep wel dat het leiden van een bedrijf niet ging zonder een zekere hardheid, maar ze merkte dat het haar hoe langer hoe meer moeite kostte om werk en privé los van elkaar te zien. Misschien kwam dat ook doordat ze de leuke Jan tegenwoordig nog maar zo weinig te zien kreeg. Jan leek ook 's avonds en in het weekend niet meer los te kunnen komen uit de werkmodus. Een echt gesprek zat er al tijden niet in, laat staan dat ze bij hem kon aangeven waar ze mee zat. Als Jan kortaf tegen haar deed, zoals net aan de telefoon, wilde ze 's avonds tegen hem zeggen dat ze daarvan niet gediend was. Vaak reageerde hij korzelig, regelmatig leidde het tot een kille stilte of zelfs ruzie tussen hen. Jan vond dat Anouk niet zo moest zeuren, Anouk was van mening dat een simpel 'sorry' achteraf heus niet zoveel moeite was. Al vroeg ze zich weleens af waarom ze dat eigenlijk zo belangrijk vond, want zelfs als Jan zijn excuses aanbod, gebeurde het daarna gewoon weer. Het liefst wilde ze stoppen met haar werk voor de zaak, maar dat zat er nog even niet in. De crisis mocht dan op mondiaal niveau voorbij zijn, bij Van der Loo Woninginrichting was dat nog niet te merken.

Met een zucht pakte ze haar telefoon weer. De documenten die Jan nodig had, had ze gisteren al gescand en naar zichzelf gemaïld. Het kostte niet meer dan een minuut om ze door te sturen. Ze forwardde de mail zonder er iets bij te zetten.

In de tuin joelde Timo opnieuw. Anouk glimlachte en liep het balkon van de slaapkamer op om naar hem te kijken. Hij had inmiddels gezelschap gekregen van Lena, die achter een bal aan draafde, schoot en de goal finaal miste. Toch stak Timo zijn duim op, zoals hij echte voetballers op televisie zag doen als een teamgenoot een goede actie maakte. Anouk grinnikte, terwijl ze met haar armen op de rand van het balkon leunde en haar gezicht naar de zon draaide. Als het zulk weer bleef, was het echt niet zo'n straf om in Nederland op vakantie te gaan, hield ze zichzelf voor. Al zou ze de Spaanse markten, het lekkere eten en het mooie landschap missen.

Ze keek weer naar de kinderen. Natuurlijk zou ze niet tegen Timo zeggen dat ze het net zo jammer vond als hij dat ze niet naar Spanje gingen. Dat het ver rijden was, of dat het huis zo afgelegen lag, waren natuurlijk niet de echte redenen dat ze dit jaar in Nederland bleven. Hun financiële situatie liet het gewoonweg niet toe dat ze meer dan vijftienhonderd euro per week neertelden voor een vakantiehuis, en dan vijf weken. Eerst hadden ze overwogen korter te gaan. 'Drie weken is ook leuk', had Anouk nog optimistisch geroepen toen Jan ergens in februari voorzichtig had gezegd dat de peperdure vakantie er dit jaar niet in zat. Nu schudde ze haar hoofd als ze aan haar eigen opmerking dacht. Ze had eigenlijk helemaal niet

doorgehad hoe ze er financieel echt voor stonden. Of misschien had ze het niet willen zien. Zij allebei niet. Want ook al ging het al een tijdje slecht met de zaak, aan levensstandaard hadden ze tot dat moment weinig ingeleverd. Natuurlijk leefden ze in luxe, dat realiseerde Anouk zich maar al te goed. Zelf was ze heel anders opgegroeid dan haar kinderen. Niet dat ze thuis elk dubbeltje hadden moeten omdraaien, maar er was zeker geen geld in overvloed geweest. Haar ouders waren bescheiden mensen, die een even bescheiden inkomen hadden gehad. Genoeg om drie kinderen van groot te brengen, maar meer ook niet. Sportclubjes hadden er vroeger niet in gezeten en Anouk had als jongste van de drie zelden nieuwe kleding gekregen. Met twee zussen boven zich waren er immers genoeg kleren geweest die heus nog wel een jaartje konden, vond haar moeder.

Anouk kon echt niet zeggen dat ze iets had gemist. Daarmee zou ze haar ouders tekortdoen. Ze had een prima jeugd gehad. Het belangrijkste waren de liefde en warmte die ze thuis had gekend en daaraan was nooit gebrek geweest. De gezinsvakanties hadden zich weliswaar beperkt tot een week kamperen in de zomervakantie, maar als ze eerlijk was, moest Anouk toegeven dat het voor kinderen niet eens zo gek veel uitmaakte waar de vakantie naartoe ging. Aan de Zeeuwse kust waren vriendjes en vriendinnetjes in overvloed geweest en in Anouks herinnering was het er ook altijd mooi weer.

Toch was, toen ze ouder werd, de wens gegroeid om haar eigen kinderen in meer luxe te laten opgroeien. Dat was niet eens echt een bewust proces geweest. Sterker nog, in

het begin met Timo was ze wars geweest van merkkleuren en duur speelgoed. Dat had een baby toch helemaal niet nodig, vond ze. Maar langzaam was ze veranderd. Eerst het grotere huis, toen de luxere vakantie, duurder speelgoed – tot ze uiteindelijk hun huidige levensstandaard hadden bereikt. Nu die werd bedreigd door hun financiële situatie, merkte Anouk dat ze – ondanks haar komaf – veel meer aan geld hechtte dan ze zelf had gedacht. Het idee dat ze flink moesten gaan inleveren om het hoofd boven water te houden, wilde ze eigenlijk niet accepteren. Het zou waarschijnlijk beter zijn om niet meer elke vrijdagavond uit eten te gaan, maar dat was inmiddels een traditie waar de kinderen ook van genoten. Moest ze hun dat afnemen? Het was niet alleen leuk om elke keer naar een ander restaurant te gaan en ze nieuwe gerechten te laten proeven, boven alles was die vrijdagavond een moment dat ze als gezin bij elkaar waren. Zo veel van die momenten waren er doordeweeks niet meer. Zowel voor Jan als voor haar was die avond heilig. Hoe druk hij ook was, Jan was er altijd bij. Dan was de sfeer ontspannen, kletsten ze met z'n allen, vertelden de kinderen wat ze die week op school hadden gedaan. Natuurlijk realiseerde Anouk zich wel dat ze zo'n avond ook thuis konden houden. Dat het niet ging om het feit dat ze in een restaurant zaten, maar om de tijd die zij en Jan voor het gezin uittrokken. Maar in de praktijk zou het erop uitdraaien dat wanneer ze niet uit eten zouden gaan, de avond al snel zou eindigen zoals de andere avonden: met Jan die tot laat op de zaak was, en de kinderen die aan tafel om de iPad bleven zeuren.